

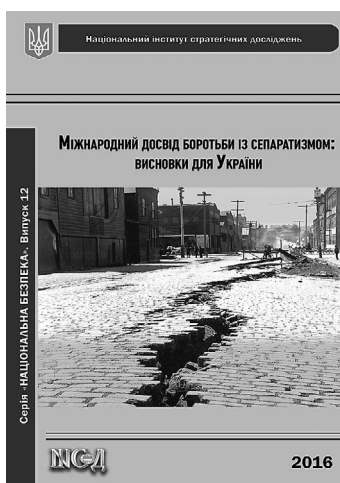
ідентичності та права українців на національне самовизначення і незалежність, наводяться приклади ототожнення українських визвольних змагань із європейськими тоталітарними режимами ХХ ст., демонструються прагнення Росії виправдати агресивні плани щодо українських територій пропагандою доктрини «русского мира».

Аналізуються форми та методи впливу Росії на внутрішньополітичні процеси в Україні, плекання «п'ятої колони» серед керівництва політичних партій та регіональних еліт, використання можливостей політичної корупції для руйнування системи національної безпеки та оборони України. Значна увага приділяється передумовам легалізації сепаратистських осередків під прикриттям партійних проєктів у Криму та на Донбасі та прагненню Росії зберегти зв'язки із окремими політичними силами навіть після початку війни у 2014 р.

Подається огляд пропагандистсько-інформаційної підривної роботи на початку збройної агресії. Зокрема, йдеться про використання можливостей російськомовних соціальних мереж «Однокласники» та «Вконтакте» для поширення дезінформації; захоплення чи руйнування інфраструктури, що забезпечує ретрансляцію теле- та радіосигналу, підтримку стільникового та інтернет-зв'язку; переслідування та підкуп журналістів. Наводяться основні напрями інформаційного супроводу гібридної агресії: дискредитація і деморалізація українських військовослужбовців, пропагування сепаратизму, підбурювання громадян до насильницьких дій з повалення демократично обраних органів державної влади. Вказується на перспективи масштабного розгортання російських кібератак проти інформаційної та критичної інфраструктури України.

Кейс України у світовій гібридній битві, спровокованій агресією Кремля, є показовим і для країн, які вже відчували на собі «важку руку Кремля», так і для країн, які лише починають тремтіти від передчуття «залізних обіймів», а також для тих, хто поки що перебуває в ілюзії, що світова гібридна війна може пройти повз них.

Монографія розрахована на політиків, політичних аналітиків, державних службовців вищої ланки, науковців у сфері безпекознавства. Результати дослідження зацікавлять освітян, представників громадянського суспільства, а також національно свідомих громадян.

Міжнародний досвід боротьби із сепаратизмом: висновки для України : аналіт. доп., укр. та англ. мовами / О. О. Резнікова, А. О. Місюра, С. В. Дрьомов, К. Є. Войтовський. — К. : НІСД, 2016. — 46 с.

Аналітична доповідь є реакцією Національного інституту стратегічних досліджень на зростання сепаратистської загрози в Україні.

Для визначення ефективної державної стратегії протидії сепаратизму необхідне глибоке розуміння причин виникнення цього явища. Вибір методів і способів протидії сепаратизму багато в чому залежить від природи такого конфлікту та стадії його розвитку.

В аналітичній доповіді представлені результати дослідження досвіду застосування різними країнами силових і ненасильницьких методів урегулювання сепаратистських конфліктів, а також використання міжнародних

форматів для врегулювання збройних сепаратистських конфліктів. Здійснено порівняльний аналіз ефективності застосування окремих методів і способів протидії сепаратизму.

Особливу увагу приділено аналізу подій, що відбуваються на сході України. Визначено сутність сепаратистського конфлікту на Донбасі як елемента гібридної війни, яка ведеться Російською Федерацією проти України. Запропоновано шляхи врегулювання конфлікту на Донбасі з урахуванням способів і методів, які підтвердили на практиці свою ефективність, а також механізми захисту національних інтересів України на різних етапах вирішення цієї проблеми.

Ця аналітична доповідь заклала основу для проведення у 2017 р. низки нових досліджень Інституту з актуальних для держави питань протидії сепаратизму, зокрема щодо проведення державою попереджувальних заходів з метою недопущення переростання сепаратистських рухів у збройний конфлікт, визначення шляхів підвищення ефективності спецслужб у протидії сепаратизму, дослідження міжнародного досвіду посткризового врегулювання збройних сепаратистських конфліктів тощо.

Розраховано на спеціалістів у сфері національної безпеки, державного управління, представників органів державної влади, науковців, усіх, хто цікавиться проблемою забезпечення національної безпеки.